

Risiko at løbe, dels om der er Udsigt til, at denne Risiko vil blive dækket af dem, der volder Skaden. Ja, saaledes burde det være. Det er fuldstændig rigtigt, at Forsikringsselskaberne burde tage dette Hensyn til Risikoen og den mulige Udsigt til at faa den refunderet af Skadevolderen; men jeg tror ikke, det er Tilfældet. Jeg tror, at den Forskel i Præmien, der her vilde blive Tale om, er saa ringe, at det er særdeles vanskeligt at give den et bestemt Udtryk. Det er sikkert ikke, fordi Selskaberne har villet vente en længere Aarrække, at de ikke, efter at Loven af 1898 traadte i Kraft, har nedsat deres Præmie. Jeg tror, det simpelt hen er, fordi de selv har ment, at det var meget tvivlsomt, om de i paakommende Tilfælde vilde faa den paagældende Skade refunderet.

Det ærede Medlem anførte, at der i de private Selskabers Koncessioner er indeholdt en Bestemmelse, som ganske svarer til Bestemmelserne i Loven af 1898. Men en saadan Bestemmelse gjaldt jo ikke før 1898 for Statsbanerne. Hvis Forsikringsselskaberne tidligere har ment, at de bar den Risiko, og at de ved Loven af 1898 er blevet fritaget for den, burde det jo have givet sig Udtryk i deres Præmier. Det tror jeg ikke er Tilfældet, og jeg tror heller ikke, at det vil blive Tilfældet.

Det ærede Medlem siger, at naar de private Jernbaneselskaber klager over dette Forhold, hæfter de sig fortrinsvis ved det, at den Skade, der kan blive Tale om, er saa stor, at den ikke er til at bære, og det ærede Medlem mener da, at det kunde de meget godt, hvis de tegnede en Ansvarsforsikring, og at hvis Selskaberne tegner en saadan Ansvarsforsikring, vil deraf følge en Nedsættelse af Præmien paa de forsikrede Genstande. Jeg tror, at det ærede Medlem just paa dette Punkt tager fejl. Det vil ingenlunde blive Tilfældet. Forsikringspræmien vil blive af ganske samme Højde, uanset hvorledes disse Ansvarsbestemmelser er formulerede, og det, der altsaa sker ved at fastholde Bestemmelserne i Erstatningsloven af 1898 i Stedet for at give dem den Lempelse, som jeg her har foreslaaet, er det, at de forsikrede fremdeles betaler deres Præmier, som om Risikoen ikke var taget bort fra Forsikringsselskaberne, medens Jernbaneselskaberne kommer til desuagtet at bære Risikoen. Det tror jeg ikke, det er nødvendigt at blive staaende ved. Jeg tror, man er berettiget til at regne med Forsikringsinstitutionen i et saadant Omfang, som jeg her har foreslaaet, og at den

Skade, der muligt kunde opstaa, bør fordeles og bedst fordeles gennem Tegning af Forsikring.

Nu er der jo stillet i Udsigt, at Lovforslaget vil blive henvist til et Udvalg, og jeg skal derfor ikke yderligere trætte Tinget med at gennemgaa de Argumenter, der her er fremførte, men haaber paa, at man ved Udvalgsbehandlingen kan naa til et Resultat.

Godskesen: Maa jeg sige til den højtærede Minister, at det er en Betingelse for, at Jernbaneselskaber kan blive ansvarlige, at den paagældende Ildebrand er forvoldt ved Gnister fra Selskabets Lokomotiver, og med Hensyn til Bevis paa dette Punkt gælder der intet særligt. Det maa bevises ganske i Overensstemmelse med Lovens almindelige Regler. Det lod ogsaa den højtærede Minister til at ville indrømme, men han mente, at Domstolene anvendte Reglerne saaledes, at de tog til Takke med et meget svagt Bevis og med mindre, end de burde, og han henviste i saa Henseende til Højesteretsdommen af 15. Oktober 1913. Med den Højesteretsdom forholder det sig imidlertid saaledes, at Jernbaneselskabet overhovedet ikke bestred, at Ildebranden var foraarsaget ved Gnister fra dets Lokomotiv. Da Parterne altsaa var enige derom, bortfaldt Spørgsmaalet om Bevis, og her er der altsaa slet ikke Tale om, at Retten overhovedet har kunnet tage til Takke eller ikke tage til Takke med et mindre Bevis. Hele Bevisspørgsmaalet er blevet overflødiggjort ved, at indstævnte indrømmede, at Ildebranden var foraarsaget af Gnister fra hans Lokomotiv.

Den højtærede Minister mente, at jeg ikke havde Ret i den Maade, hvorpaa jeg modstillede Jernbaneselskaberne og de private. Jeg havde sagt, at Jernbaneselskaberne maatte kunne bære Risikoen bedre end de private, og at naar Jernbaneselskaberne ikke kunde, kunde de private endnu mindre. Den højtærede Minister henviser til, at den private kan bære Risikoen paa den Maade, at han forsikrer sig. Men det er jo netop det, jeg mener, at Jernbaneselskaberne ogsaa bør gøre. De bør gennem deres gensidige Forsikringsforening tegne den fornødne Ansvarsforsikring. Saa siger den højtærede Minister, at Jernbanedrift bringer Tab, og derfor er der ikke Penge til at betale Erstatning eller Præmier. Jeg har allerede tidligere gjort opmærksom paa, baade i Fjor og i Aar, at det gerne kunde være